

Κατήχηση ΙΕ΄: Για τους αγίους Πατέρες της Συνόδου της Νίκαιας (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

/ [Πεμπτούσια](#)

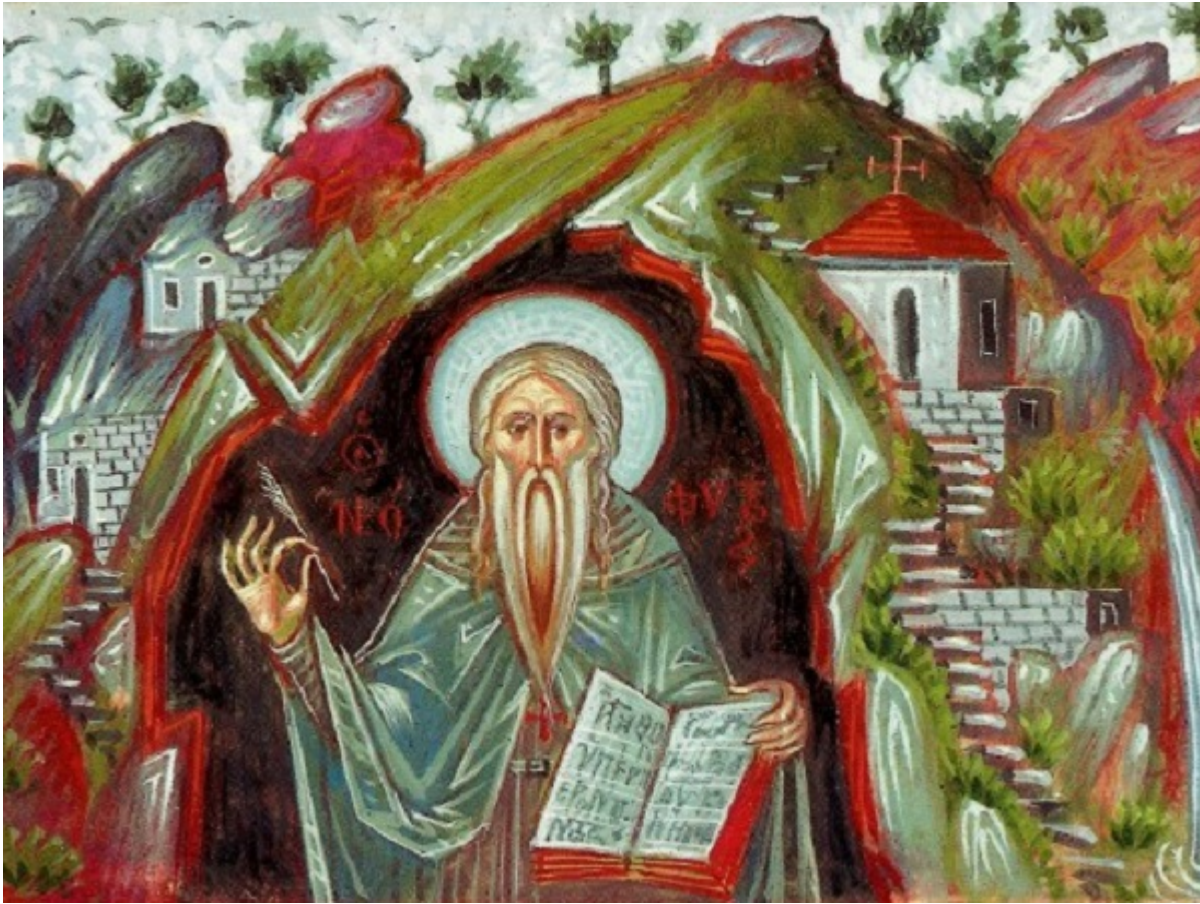
Κατήχηση ΙΕ

Για τους αγίους Πατέρες της Συνόδου της Νίκαιας και για την Ορθόδοξη πίστη για την οποία δογμάτισαν και ότι η ορθή πίστη χρειάζεται και ορθό βίο.

Αδελφοί και Πατέρες,

Η εορτή η σημερινή βρίσκεται μεταξύ δύο λαμπρών και σωτηρίων εορτών. Μεταξύ δύο μεγάλων πανηγύρεων που φθάνουν ως τον ουρανό υπάρχουν οι πολύφωτοι αστέρες. Μεταξύ των δύο αρμάτων που κατευθύνονται στον ουρανό, υπάρχουν τριακόσιοι δεκαοκτώ αρματηλάτες, όχι για να διευθύνουν την ορμή αυτών των δύο κατευθυνόμενων αρμάτων, αλλά για να οδηγήσουν τους απίστους για εκείνους που έχουν ανεβεί επάνω στα άρματα, στην πίστη, επειδή το μεν ένα άρμα ανέβασε τον σαρκωμένο Θεό Λόγο από τη γη προς τις ουράνιες αψίδες και τους κόλπους του Πατέρα, το δε άλλο άρμα, τον «άλλο Παράκλητο», αντί για τον Χριστό που αναλήφθηκε, τον κατέβασε από τον ουρανό «σαν άνεμο που φυσούσε δυνατά», για

να εκπληρωθεί ο λόγος ότι «σας συμφέρει να φύγω εγώ. Γιατί, αν δεν φύγω, δεν θα έλθει σε σας ο Παράκλητος, ενώ αν πάω εκεί θα τον στείλω σε σας. Και όταν έλθει εκείνος, θα ελέγξει τους ανθρώπους για την αμαρτία, για τη δικαιοσύνη και για την κρίση».

Αυτά, λοιπόν, συνέβησαν με την απόφαση του Πατέρα. Ο μεν Χριστός ανέβηκε στον ουρανό με απερίγραπτο τρόπο με τη σάρκα του επάνω σε άρμα νέφους, το δε Πνεύμα κατέβηκε με ακατάληπτο τρόπο με ήχο «σαν άνεμος που φυσούσε δυνατά» και μοίρασε πύρινες γλώσσες στους μνημένους στη Χάρη, γιατί έπρεπε να φωτιστεί στην ορθή πίστη «κάθε άνθρωπος που έρχεται στον κόσμο». Αυτό όμως το καλό το φθόνησε ο σατανάς και το σκότισε πολύ και αφού έσπειρε ζιζάνια ποικίλων αιρέσεων συνέλαβε πάρα πολλούς και αντί «όλοι να γίνουν και να είναι και να λέγονται Χριστιανοί», αποφάσισαν να είναι και να λέγονται αιρετικοί, δηλαδή οπαδοί του Αρείου και του Νεστορίου, του Μακεδονίου και του Ιακώβου και του ενός και του άλλου, των οποίων τα βρώμικα ονόματα και μισητά δόγματα δεν είναι ώρα να τα λέμε και να τα γράφουμε. Γιατί τότε υπήρχε μεταξύ των πιστών και των απίστων πολύς καπνός, διαμάχη και έριδα και σκάνδαλα. Γι' αυτό μεταξύ της Αναλήψεως του Χριστού και της καθόδου του Παρακλήτου συγκεντρώθηκαν, κινούμενοι από τον Θεό και με διαταγή του αυτοκράτορα, στη μητρόπολη της Νίκαιας, οι ένδοξοι αυτοί Πατέρες, σαν φωτεινοί αστέρες και ακούραστοι γεωργοί, σαν ενάρετοι κυβερνήτες, σαν καλοί ποιμένες, και μείωσαν μεν αυτοί οι αστέρες

το σκοτάδι της ασέβειας, ξερίζωσαν δε ως γεωργοί τα αγκάθια της βλασφημίας και αντιμετώπισαν ως κυβερνήτες τα κύματα των αιρέσεων και έβγαλαν έξω σαν ποιμένες και ξεχώρισαν και έδιωξαν δίκαια, μακριά τους λύκους από τα πρόβατα, και τα φλύαρα δόγματά τους αφού τα πέταξαν κάτω τα καταπάτησαν. Δεν δέχθηκαν να λέγονται ο Υιός και το Πνεύμα δημιουργήματα, όπως όρισαν εκείνοι με το κακό τους φρόνημα, αλλά ορθά και με ευσέβεια, με το Σύμβολο της Πίστεως, με δυνατή φωνή και ομόφωνα κήρυξαν τον Υιό και το Πνεύμα δημιουργό και συντηρητή του κόσμου και ομοούσιο με τον Πατέρα. Και εμείς πιστέψαμε και πιστεύουμε, σύμφωνα με τη θεόπνευστη παράδοσή τους.

Και είναι μεν η πίστη μας καλή, ορθή και άμεμπτη και εκτός από αυτήν δεν υπάρχει άλλη. Απαιτεί όμως η ορθή πίστη και σωστή ζωή, έργα άξια της πίστεως, ώστε όπως ακριβώς δυο εκλεκτά βόδια που τα έχει ζέψει ο Θεός, να συμφωνήσει η ζωή με την πίστη, κι από αυτά να δημιουργείται καρπός γεμάτος ζωή. Όταν όμως έχουμε ορθή πίστη και ακάθαρτη ζωή, τότε μοιάζουμε με κάποιον πολύ ανόητο άνθρωπο που έζεψε χοίρο με βόδι και προσπαθεί να σπείρει και να καλλιεργήσει και να τραφεί απ' αυτά και να ζήσει και να γλιτώσει από τον θάνατο. Αυτόν, οι άνθρωποι που ζουν στη γη και φοβούνται τον Θεό, και οι Άγγελοι, βλέποντάς τον θα γελάσουν και θα πουν: «Ελάτε να δείτε έναν άνθρωπο που είναι εκτός εαυτού και ανόητο, πώς έζεψε στο βόδι, χοίρο και νομίζει ότι θα σπείρει και θα καλλιεργήσει μ' αυτά και θα ζήσει». Και εάν πουν σε αυτόν: «Τι κοπιάζεις άδικα, άνθρωπε; Δεν καταλαβαίνεις τι κατηγορία και γέλιο προξενείς για τον εαυτό σου; Μάθε ότι δεν συμφωνεί το βόδι να καλλιεργεί με τον χοίρο. Διότι μόνο του βοδιού έργο είναι το να σέρνει το άροτρο και να ανοίγει αυλάκι και να γίνεται η σπορά και η καλλιέργεια, του δε χοίρου τέχνη είναι το να σκάβει με τη μύτη του και να κυλιέται στον βόρβορο και όταν έλθει ο καιρός, να σφάζεται με μαχαίρι». Και εκείνος, αντί να δεχτεί τα όσα του είπαν και να ξεχωρίσει το ζευγάρι, κοροϊδεύοντας περισσότερο και γεμάτος ευχαρίστηση, λέει: «Ναι, ναι, εσείς δεν γνωρίζετε τι ηδονή και ευχαρίστηση μου δίνει αυτό το ζευγάρι». Έτσι, λοιπόν, παρομοιάζονται αυτοί που στην ορθή πίστη ένωσαν την ακάθαρτη ζωή του χοίρου και υποδουλώθηκαν στην αμαρτία. Ευχαρίστηση και ηδονή θεωρούν την αμαρτία, η οποία προξενεί πικρή κόλαση, και όσους τους προτρέπουν να μετανοήσουν, πολλές φορές και τους εχθρεύονται ή από πώρωση κοροϊδεύουν τα λόγια τους και τους κοροϊδεύουν, ή και δεν προσέχουν καθόλου στη δύναμη των λεγομένων.

Αλλά όπως λέει ο Θεός με το στόμα του Ησαΐα «παχύνθηκε η καρδιά αυτού του λαού και με τα αυτιά τους άκουσαν βαριά και έκλεισαν τα μάτια τους, για να μη δουν με τα μάτια τους και ακούσουν με τα αυτιά τους και τα εννοήσουν με την καρδιά τους και μετανοήσουν και τους θεραπεύσω», αλλά θέλουν, λέει, να παραμείνουν έτσι στην αμαρτία μέχρι που «να ερημωθούν οι πόλεις γιατί δεν θα έχουν κατοίκους και η γη θα εγκαταλειφθεί έρημη». Αυτό ακριβώς βλέπουμε ότι έπαθε και το νησί μας αυτό, η Κύπρος, και πολλά σπίτια και όλες σχεδόν οι κωμοπόλεις έμειναν έρημες από ανθρώπους και ακατοίκητες. Υπάρχουν, λέει, «σπίτια μεγάλα και ωραία, και δεν θα υπάρξουν κάτοικοι γι' αυτά, και όποιος σπέρνει έξι αρτάβες θα λάβει τρία μέτρα». Και αυτό για πολλά χρόνια εμείς το πάθαμε, όμως δεν καταλάβαμε τον καρπό των έργων μας, ούτε κατανοήσαμε μέσα στην καρδιά μας από πού άραγε και με ποιο τρόπο μας συνέβη αυτό το μεγάλο κακό, ούτε ακούσαμε Αυτόν που μας καλούσε και έλεγε «επιστρέψτε σ' εμένα και θα επιστρέψω σε σας», αλλά ο καθένας έταξε στον εαυτό του ως νόμο το δικό του θέλημα και αμαρτάνει όπως θέλει, και δεν φέρνει στη μνήμη του ούτε τον θάνατο, ούτε τον Θεό, ούτε την κρίση.

Και αυτά τα γράφουμε όχι λέγοντάς τα τυχαία, αλλά από καρδιά γεμάτη θλίψη, που επιθυμεί τη σωτηριώδη επιστροφή του καθενός και τη μετάνοια, για να μη λυπάται, αλλά περισσότερο να ευφραίνεται ο Θεός για τα έργα μας και να μας αναδείξει με τη χάρη του μετόχους της αιώνιας ευφροσύνης και βασιλείας του, γιατί σ' Αυτόν ανήκει κάθε δοξολογία, τιμή και προσκύνηση, στον Πατέρα και στον Υιό και στο Άγιο Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους ατέλειωτους αιώνες.

(Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου, Συγγράμματα, τόμος Β', εκδ. Ιεράς Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγίου Νεοφύτου, Πάφος 1998, σσ. 269-272)

(Μετάφραση: Α. Χριστοδούλου, Θεολόγου)